

WSOY

Danielle

Steel

Perhesiteitä

Danielle
Steel
Perhesiteitä

Suomentanut Pirjo Ruti

*Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki*

Englanninkielinen alkuteos
Family Ties

© Danielle Steel 2010
Suomenkielinen laitos © Pirjo Ruti ja WSOY 2014

ISBN 978-951-0-40281-8

Painettu EU:ssa

Rakkaille, ihanille lapsilleni
Beatrixille, Trevorille, Toddille, Nickille,
Samille, Victorialle, Vanessalle,
Maxille ja Zaralle,
joista olen hyvin ylpeä,
joille olen hyvin kiitollinen,
joiden vuoksi elän
ja joiden kanssa elämä on riemukas seikkailu!
Olkoon välisemme side
aina hellä ja aina voimakas!

Kaikella rakkaudella
Äiti/d.s.

1

Oli aurinkoinen syyskuun sunnuntai-iltapäivä, kun Seth Adams lähti Annie Fergusonin luota West Villagesta. Seth oli komea, hauska, älykäs ja mainiota seuraa ja oli seurustellut kaksi kuukautta Annien kanssa. He olivat tavanneet itsenäisyyspäivän piknikillä Hamptonsissa. Seth oli yhtä urasuuntautunut kuin Anniekin. Hän oli valmistunut kaksi vuotta aiemmin Harvardin kauppatieteellisestä tiedekunnasta ja nautti nyt rakettimaisesta urakehityksestä yhdessä Wall Streetin investointipankeista. Annie oli valmistunut puoli vuotta sitten Columbian yliopistosta arkkitehdiksi ja oli innoissaan ensimmäisestä työpaikastaan merkittävässä arkkitehtitoimistossa. Se oli hänen unelmiensä täyttymys. Komea pari oli bongannut toinen toisensa täpötyäden huoneen poikki, ja se oli ollut ihastusta ensisilmäyksellä. Kesä oli sujunut hienosti, ja oli jo puhetta laskettelumökin vuokraamisesta yhdessä muutamien ystävien kanssa. He olivat rakastumassa ja odottivat innokkaasti edessä olevia onnellisia aikoja.

Anniesta tämä oli hänen elämänsä parasta aikaa: viikonloput yhdessä Sethin kanssa, intohimoista rakastelua, onnenhetkiä Sethin äskettäin ostamassa kauniissa pikku purjeveneessä. Hän oli saanut kaiken; hänellä oli uusi mies ja uusi koti, ja tehtyään lujasti töitä hän oli saavuttanut ensimmäisen tärkeän etapin uralaan. Hän oli pitkä ja kaunis kaksikymmentäkuusivuotias vaaleaverikkö ja oli onnensa kukkuloilla. Hänen hymynsä olisi sulattanut kenen tahansa sydämen, ja hänellä oli paljon aihetta hymyyn. Elämä oli tällä hetkellä kaikkea sitä, mistä hän oli haaveillut.

Hänen oli pitänyt ajaa Seth pois jo iltapäivällä taas yhden Sethin veneellä vietetyn täydellisen viikonlopun jälkeen, sillä hänellä oli töitä. Hän halusi käyttää vähän aikaa ensimmäisen ison projektinsa viimeistelyyn ennen seuraavan päivän asiakastapaamista. Hän oli tehnyt piirustuksensa viimeisen päälle ja tiesi, että hänen olisi saatava asiakkaat haukkomaan henkeään; lähin esimies oli arvostanut hänen ideoitaan ja antanut hänelle tilaisuuden loistaa. Annie oli juuri istahtamassa piirustuspyöytänsä ääreen, kun hänen kännykkänsä soi. Vaikka Seth oli lähtenyt asunnosta vasta viisi minuuttia sitten, Annie arveli, että soittaja saattaisi olla hän. Hän soitti joskus kotimatalla kertoakseen, kuinka ikävä hänellä jo oli Annieta.

Annie hymyili ajatellessaan Sethiä ja näki sitten puhelimen näytöltä, että soittaja oli Jane, hänen kymmenen vuotta vanhempi isosiskonsa. Sisarukset rakastivat toisiaan suuresti, ja Jane oli ollut Annieelle kuin äiti siitä asti, kun heidän vanhempansa olivat menehtyneet Annien ollessa kahdeksantoista. Jane oli onnellisesti naimisissa, hänellä oli kolme suloista lasta, ja hän asui Greenwichissä, Connecticutissa. Sisarukset näyttivät miltei kaksosilta, Jane oli vain hieman vanhempi versio Anniesta. Jane odotti innokkaasti Sethin tapaamista. Hänestä tämä kuulosti mieheltä, jota ei kannattanut päästää käsistään. Hän toivoi Annieelle vain yhtä ihanaa miestä kuin hänen oma aviomiehensä Bill ja yhtä onnellista avioliittoa jonain päivänä. Jane ja Bill Marshall olivat olleet neljätoista vuotta naimisissa ja käyttäytyivät yhä kuin viettäisivät kuherruskuukautta. He olivat esikuvia, joista Annie toivoi jonain päivänä saavansa ottaa mallia, mutta tällä hetkellä, Sethin kahden viime kuukauden ajan aiheuttamasta ihanasta häiriöstä huolimatta, hän oli keskittynyt uuden uutukaiseen uraansa. Annie halusi olla jonain päivänä merkittävä arkkitehti.

»Onko Seth siellä?» Jane kysyi salaliittolaismaisesti, ja pikkusisko nauroi. Jane oli freelancerina työskentelevä lastenkirjakuvaaja ja lahjakas taiteilija, mutta hän oli ollut aina kiinnostu-

neempi miehestään ja lapsistaan kuin urastaan. Bill johti pientä, mutta arvostettua kustantamoita. He olivat viettäneet viikonloppun Martha's Vineyardissa, panneet kesähuvilan talvikuntoon ja nauttineet romanttisesta viikonlopusta ilman kolmea lastaan.

»Hän lähti hetki sitten», Annie vastasi.

»Miksi näin aikaisin?» Jane kuulosti pettyneeltä Annien puolesta.

»Minulla on töitä. Huomenna on iso presentaatio tärkeälle asiakkaalle, ja haluan hioa piirustuksia.»

»Niin sitä pitää.» Jane oli äärettömän ylpeä pikkusiskostaan. Hänen silmissään tämä oli tähti. »Me olemme parin tunnin kulluttua kotona. Olemme juuri lähdössä. Bill on tarkistamassa lentokonetta. Meillä oli ihana viikonloppu täällä, ja minusta on kurja laittaa talo talviteloille.» Jane ja Bill rakastivat Vineyardia, ja niin rakastivat heidän lapsensakin. He olivat ostaneet talon, kun heidän esikoisensa Lizzie oli syntynyt. Hän oli nyt kaksitoistavuotias ja äitinsä kuva. Ted oli kahdeksanvuotias, aivan Billin näköinen ja yhtä herttainen ja luonnollisen rento. Nuorimmaisestaan Katies-ta Jane tapasi sanoa, että tämä oli kuin toiselta planeetalta. Viiden ikäisenä Katiella oli mielipide joka asiasta, ja hän oli äärimmäisen älykäs ja peloton. Hän oli vanha sielu lapsen ruumiissa ja sanoi aina, että hän ja Annie-täti olivat parhaita ystäviä. »Millainen sää New Yorkissa on?» Jane kysyi keskustelusävyyn. Oli hurrikaanikausi, mutta Vineyardissa oli ollut hyvä sää.

»Koko viikonloppu on ollut helteistä ja aurinkoista, mutta illaksi on luvattu myrskyä. Vaikka ei minusta kyllä näytä siltä», Annie vastasi.

»Tännekin odotetaan myrskyä – tuuli yltyi tunti sitten, mutta toistaiseksi sää näyttää ihan hyvältä. Bill haluaa päästä kotiin ennen myrskyn alkamista.» Silloin Bill heilautti Janelle kättään koneen luota, ja Jane otti styroksisen kahvimukinsa ja lähti menemään Billin luokse samalla kun lopetteli puhelua Annien kanssa. »Soitan sinulle, kun pääsen kotiin. Älä raada liikaa, siskokul-

ta. Mitä jos toisit Sethin ensi viikonloppuna meille päivälliselle?»

»Yritetään. Voi olla, että minun pitää tehdä töitä. Riippuu siitä, miten huominen tapaaminen menee. Olet kultainen. Palataan», Annie sanoi huolettomasti, ja he lopettivat puhelun ja hän palasi työnsä ääreen. Hän levitti piirustukset esiin ja kävi ne tarkkaan läpi. Hän huomasi pari kohtaa, jotka halusi muuttaa. Ne olivat vain pikkujuttuja, mutta hän oli täydellisyysdentavoittelija ja halusi kaiken olevan huomenna moitteetonta. Hitaasti ja huolellisesti hän alkoi tehdä muutoksia, joita oli ajatellut koko viikonlopun.

Jane nousi koneeseen, joka oli hänen aviomiehensä ilo ja ylpeys. Bill oli ollut merivoimissa lentäjänä ja oli rakastanut lentokoneita koko ikänsä. Tämä kahdeksanpaikkainen Cessna 414 Chancellor oli suurin hänellä ollut kone. Se oli juuri sopiva heille, heidän kolmelle lapselleen ja heidän lastenhoitajalleen Magdalenalle, silloin kun tämä tuli mukaan Vineyardiin, ja tilaa jäi vielä kahdelle ystävälle tai kauppakassi- ja matkalaukkuvuorelle, jota Jane aina raijasi edestakaisin Greenwichin ja Vineyardin väliä. Kone oli ylellisyyttä, mutta Billille se oli heidän kotitaloaankin tärkeämpi ja oli hänen rakkain aarteensa. Jane tunsu olonsa aina täysin turvalliseksi, kun Bill oli lentokoneen ohjaimissa, turvallisemmaksi kuin yhdelläkään lentoyhtiöiden matkustajalennolla. Bill piti lentolupakirjansa voimassa, ja hänellä oli mittarilentokelpuus.

»Hilaa luusi tänne», Bill sanoi leikkisästi, kun Jane työnsi vielä yhden kassin koneeseen. »Myrsky on tulossa, ja haluan päästä kotiin ennen kuin se iskee.» Taivas oli tummumassa, kun hän sanoi sen, ja Janen pitkä vaalea tukka liehui tuulessa. Jane hyppäsi koneeseen, ja Bill kurottui suutelemaan häntä ja keskittyi sitten edessään oleviin mittareihin. Hän oli saanut lähtöluvan, ja koneessa oli aina mittarilentovarustus, jos sää muuttuisi huonoksi. Bill laittoi kuulokkeet korville ja puhui lennonjohtotornin kans-

sa samalla kun Jane otti lehden laukustaan. Hän rakasti juoruja pursuvia roskalehtiä, luki mielellään kuuluisista näyttelijättäristä ja heidän romansseistaan ja eroistaan ja nautti niiden puimista Annien kanssa aivan kuin julkkikset olisivat heidän ystäviään. Billistä oli hauska kiusoitella heitä siitä.

Bill katsoi silmä kovana taivasta, kun kone nousi navakassa tuulessa ilmaan, ja hän nosti sen nopeasti lennonjohtotornin määräämään korkeuteen. He laskeutuisivat Westchester Countyn lentokentälle noin tunnin kuluttua. Lento oli helppo, mutta hänen oli kiinnitettävä huomiota Bostonin ympärillä olevaan liikenteeseen. Hän keskusteli useaan otteeseen hyväntuulisesti lennonjohdon kanssa ja hymyili Janelle. Heillä oli ollut mukava viikonloppu. Niin paljon kuin hän lapsiaan rakastikin, oli hauska päästä heidän luotaan ja olla Janen kanssa kahden kesken.

»Kuulostaa siltä, että Annie on vakavissaan sen uuden miehen kanssa», Jane raportoiti, ja Bill nauroiti.

»Sinä et saa rauhaa ennen kuin olet toimittanut hänet naimisiin.» Bill tunsu vaimonsa hyvin, ja he molemmat tiesivät, että Bill oli oikeassa. »Hän on vielä nuori tyttö ja aloitti vasta ensimmäisessä työpaikassaan.»

»Minä olin kaksikymmentäkaksi, kun menin naimisiin sinun kanssasi», Jane muistutti. »Annie on kaksikymmentäkuusi.»

»Sinulle työ ei ollut yhtä tärkeä kuin Annielle. Anna hänelle tilaisuus edetä urallaan. Ei hän nyt vielä mikään vanhapiika ole.» Eikä hänestä sellaista koskaan tulisikaan. Hän oli nuori ja kauris, ja miehet havittelivat häntä koko ajan. Mutta Bill oli oikeassa – Annie halusi saada arkkitehdin uransa hyvään vauhtiin ennen kuin vakiintuisi, ja se kuulosti Billistä järkevältä. Annie nautti täntinä olosta, mutta ei ollut valmis hankkimaan omia lapsia.

Jane huomasi, että Bill näytti kuuntelevan vain toisella korvalla ja oli keskittänyt huomionsa tummuvaan taivaaseen. Ilma muuttui epävakaiseksi, ja Jane näki, että he olivat lähestymässä myrskyaluetta. Hän ei sanonut Billille mitään, ei halunnut häiri-

tä tätä lennon aikana, joten hän katseli ulos ikkunasta, avasi sitten lehtensä ja hörppäsi kahvia. Hetkeä myöhemmin kahvi roiskahti hänen syliinsä, kun kone alkoi heittelehtiä.

»Mitä tuo oli?»

»Myrsky on nousemassa», Bill vastasi katse kiinni mittareissa ja ilmoitti sitten lennonjohtajalle, että he olivat joutumassa turbulenssiin. Hän sai luvan pudottaa lentokorkeutta. Jane näki vasemmalla heidän yläpuolellaan suuren matkustajalentokoneen, joka oli luultavasti tulossa Euroopasta ja matkalla Loganin tai JFK:n lentoasemalle.

Kone jatkoi heittelehtimistä matalammallakin lentokorkeudella, tilanne paheni nopeasti, ja Jane näki taivaalla salaman välähdyksen.

»Pitäisikö meidän laskeutua?»

»Ei, kaikki on hyvin.» Bill hymyili rauhoittavasti, ja samassa alkoi sataa. He olivat Connecticutin rannikon yläpuolella, ja juuri kun Bill kääntyi sanomaan jotain, vasemmasta moottorista kuului pommin kaltainen räjähdys. Kone kallistui rajusti ja Bill keskittyi ohjaimiin.

»Mitä hittoa tuo oli?» Jane kysyi käheästi. Mitään tällaista ei ollut tapahtunut koskaan aikaisemmin, ja Billin kasvot olivat kiireät.

»En tiedä. Voisi olla polttoainevuoto. En ole varma», Bill sanoi lyhyesti leukapielet kiristyen. Hän kamppaili pitääkseen koneen hallinnassaan sen menettäessä nopeasti korkeutta, mutta samassa moottori syttyi tuleen, ja Bill ohjasi konetta alas etsien aukiota, jolle laskeutua. Jane ei sanonut sanaakaan. Hän vain katseli, kun Bill taisteli vakauttaakseen koneen uudestaan, mutta onnistumatta. Kone kallistui pahasti ja syöksyi pelottavaa vauhtia maata kohti, ja Bill otti yhteyttä lennonjohtajaan ja kertoi heidän sijaintinsa. »Pudotaan maahan, vasen siipi tuleessa», hän sanoi rauhallisesti, ja Jane kurottui koskettamaan hänen käsivarttaan. Irrottamatta kättään ohjaimista Bill sanoi rakastavansa Janea. Ne olivat

hänen viimeiset sanansa, kun Cessna törmäsi maahan ja räjähti tulipalloksi.

Annien kännykkä soi uudestaan juuri kun hän oli poistamassa piirustuksista muutosta, jonka tekemiseen oli mennyt tunti. Hän ei pitänytään siitä ja oli muuttamassa sitä huolellisesti ennalleen. Hän keskittyi tarkasti työhön ja vilkaisi sitten piirustuspöydällä lojuvaa kännykkää. Puhelu oli Janen kotinumerosta, he olivat ilmeisesti päässeet perille. Annie oli jättää vastaamatta, koska ei halunnut ajatuksen katkeavan, ja Jane halusi aina rupertella pitkään.

Annie yritti olla välittämättä puhelimesta, mutta sen sitkeä piirinä oli ärsyttävää, ja lopulta hän vastasi.

»Voinko soittaa sinulle kohta?» hän sanoi ja sai vastaukseksi espanjankielisen puhetulvan. Annie tunnisti äänen. Se oli Magdalena, Janen ja Billin lapsia hoitava salvadorilaisnainen. Hän kuului olevan suunniltaan. Annie tiesi nämä puhelut hyvin. Magdalenalla oli hänen numeronsa niitä kertoja varten, jolloin Bill ja Jane olivat poissa. Yleensä hän soitti Annieille vain silloin, kun joku lapsista oli satuttanut itsensä, mutta Annie tiesi, että sisko olisi kotona muutaman minuutin kuluttua, ellei jo ollut. Hän ei ymmärtänyt sanaakaan Magdalenan nopeasta espanjasta.

»Jane ja Bill ovat matkalla kotiin», Annie tyyntytteli Magdalena. Yleensä kyse oli Tedistä, joka oli pudonnut puusta tai tikkailta tai kolauttanut päänsä. Hän oli vilkas ja onnettomuusaltis poika. Tytöt olivat paljon rauhallisempia. Lizzie oli lähes teini-ikäinen, ja vaikka Katie oli energiapakkaus, hän oli enemmän verbaalinen kuin urheilullinen eikä ollut koskaan satuttanut itseään. »Minä puhuin Janen kanssa kaksi tuntia sitten», Annie sanoi rauhallisesti. »Heidän pitäisi olla kotona hetkellä millä hyvänsä.»

Sen kuultuaan Magdalena puhkesi uuteen espanjankieliseen

puheryöppyyn. Kuulosti siltä kuin hän olisi itkenyt, ja ainoa sana, jonka Annie ymmärsi, oli *la policia*. Poliisi.

»Mitä poliisista? Ovatko lapset kunnossa?» Ehkä joku heistä oli todella loukkaantunut vakavasti. Tähän asti kyse oli ollut vain pikkujutuista sitä kertaa lukuun ottamatta, jolloin Ted oli katkaisut jalkansa pudottuaan Vineyardissa puusta, mutta hänen vanhempansa olivat olleet silloin paikalla. »Puhu englantia», Annie vaati. »Mitä on tapahtunut? Kuka on loukkaantunut?»

»Sinun sisaresi... poliisi soitti... lentokone...» Anniesta tuntui kuin hänet olisi ammuttu tykin suusta ja hän kieppuisi ilmassa. Kaikki tapahtui kuin hidastetussa elokuvassa, ja hän hapuili sanoja.

»Mitä poliisi sanoi?» Annie sai puserrettua sanat kurkkua raastavien lasinsirujen läpi. Jokainen hänen muodostamansa sana tuntui fyysisenä kipuna. »Mitä on tapahtunut? Mitä poliisi SANOI?» Hän huusi Magdalenalle ilman että tajusi tekevänsä niin. Magdalena ei pystynyt muuta kuin nyyhkyttämään. »SANO NYT JUMALAUTA!» Annie karjui samalla kun Magdalena yritti kertoa asiaa englanniksi.

»En minä tiedä... jotain tapahtunut... minä soitin rouvan kännykkään, mutta se ei vastaa... poliisi sanoi... sanoi... kone syytty tuleen. Se oli New Londonin poliisi.»

»Soitan sinulle kohta takaisin», Annie sanoi ja katkaisi puhelun. Hän pääsi viimein läpi New Londonin poliisin päivystysnumeroon, josta hänet ohjattiin toiseen numeroon. Häneltä kysyttiin, kuka hän oli, ja kun hän kertoi, puhelimen toisessa päässä oli loputtoman pitkä hiljaisuus.

»Oletteko tässä lähellä?» ääni tiedusteli.

»Ei, en ole lähellä», Annie sanoi tietämättä, alkaisiko itkeä vai huutaa tälle tuntemattomalle naiselle. Jotain hirvittävää oli tapahtunut. Hän rukoili, että Jane ja Bill olisivat vain loukkaantuneet. »Minä olen New Yorkissa», hän selitti. »Mitä koneelle on tapahtunut?» Hän antoi Billin koneen tunnuksat, ja puheli-

meen tuli toinen ääni. Hän sanoi olevansa ylikomisario ja kertoi Annielle sen, mitä Annie ei halunnut tietää ja mitä ei olisi ikinä halunnut kuulla. Mies sanoi, että kone oli räjähtänyt maahan-syöksyn seurauksena eikä eloonjääneitä ollut. Hän kysyi, tiesikö Annie, keitä koneessa oli ollut.

»Sisareni ja hänen miehensä», Annie kuiskasi ja tuijotti tyhjin silmin eteensä. Tätä ei ollut tapahtunut. Se ei ollut mahdollista. Janelle ja Billille ei ollut voinut käydä näin. Mutta niin oli käynyt. Anniella ei ollut aavistustakaan, mitä hän sanoisi seuraavaksi, joten hän kiitti ylikomisariota ja katkaisi puhelun. Hän oli sanonut poliisille, että hänet tavoittaisi hänen sisarensa kodista Greenwichistä, ja antanut puhelinnumeron. Sitten hän otti käsilaukkunsa ja lähti asunnostaan sammuttamatta edes valoja.

Hän ei myöhemmin muistanut menneensä autoon ja ajaneensa kaatosateessa Greenwichiin. Hänellä ei ollut siitä minkäänlaista muistikuvaa. Ennustettu myrsky oli iskenyt New Yorkiin. Hän jätti auton Greenwichissä pihatielle ja oli läpimärkä päästessään sisälle taloon. Magdalena itki keittiössä. Lapset olivat yläkerrassa katsomassa elokuvaa ja odottamassa vanhempiaan kotiin. Kun he kuulivat oven kolahduksen Annien tullessa sisään, he ryntäsivät äitiään ja isäänsä vastaan, mutta näkivät sen sijaan vettä tippuvan Annien, joka seisoj olohuoneessa hiukset päätä pitkin liimautuneina ja kasvot sateen lailla valuvien kyynelten raidoittamina.

»Missä äiti ja isä ovat?» Ted kysyi hämmentyneen näköisenä, ja Lizzie tuijotti Annieta silmät suurina. Nähdessään Annien seisovan siinä hän tiesi heti, ja hänen kätensä lennähti suun eteen.

»Äiti ja isä...» Lizzie sanoi kauhistuneena, ja Annie nyökkäsi juostessaan puoliväliin portaita heitä vastaan ja kietoi kätensä kaikkien kolmen ympärille. He tarroutuivat häneen kuin pelastuslauttaan myrskyävällä merellä, ja tilanne valkeni Annielle murskausballon voimalla. Kaikki kolme lasta olivat nyt hänen.

2

Seuraavat päivät olivat silkkaa painajaista. Annien oli kerrottava lapsille onnettomuudesta. Lizzie oli surun murtama. Ted piiloutui uutisen kuultuaan autotalliin. Katie itki lohduttomasti. Eikä Anniella ollut aluksi aavistustakaan, mitä tehdä. Hän meni New Londoniin puhumaan poliisin kanssa. Billin koneen hylky oli palanut tunnistamattomaksi. Ruumiita ei ollut, ne olivat räjähtäneet kappaleiksi.

Annie sai jotenkin hoidettua järjestelyt. Hän piti Billille ja Janelle arvokkaat hautajaiset, ja puoli Greenwichiä osallistui niihin. Billin kustannusalan kollegat tulivat New Yorkista esittämään viimeisen tervehdyksensä. Annie oli soittanut työpaikalleen ja selittänyt, ettei pystyisi hoitamaan presentaatiota ja tarvitsisi viikon tai kaksi vapaata.

Hän palasi kaupunkiin hakemaan tavaransa ja muutti Billin ja Janen taloon. Hänen uusi ihana asuntonsa oli taakse jäänyttä elämää. Siinä oli vain yksi makuuhuone, eikä hän halunnut kiskoa lapsia niin pian pois juuriltaan, joten hän sai itse ruveta kulkemaan Greenwichistä keskustaan töihin. Magdalena suosui muuttamaan taloon. Annien oli sopeuduttava ajatukseen, että hän oli yhtäkkiä kaksikymmentäkuusivuotias nainen, jolla oli kolme lasta. Jane ja Bill olivat puhuneet Annielle, että tämän olisi otettava heidän paikkansa, jos heille sattuisi jotain. Billillä ei ollut lähisukulaisia, ja Annien ja Janen omat vanhemmat olivat kuolleet. Ei ollut ketään muuta kuin Annie, joka huolehtisi lapsista, ja heidän neljän olisi yritettävä pärjätä parhaansa mukaan. Ei ollut muuta mahdollisuutta. Hautajaisia edeltävänä ilta-

na Annie vannoi sisarelleen, että omistaisi elämänsä heidän lapsilleen ja tekisi parhaansa. Hänellä ei ollut mitään käsitystä äitinä olemisesta, hän oli aina ollut vain kiva täti, mutta nyt hänen olisi opittava. Hän ei osannut edes kuvitella astuvansa Janen ja Billin saappaisiin ja tiesi olevansa huono korvike heidän kaltaisilleen vanhemmille, mutta lapsilla ei ollut ketään muuta.

Sethillä oli sen verran sopivaisuudentajua, että hän odotti viikon hautajaisten jälkeen ennen kuin tuli tapaamaan Annieta Greenwichiin. Hän vei Annien päivälliselle rauhalliseen ravintolaan ja kertoi olevansa hulluna Annieen, mutta hän oli kaksikymmentäyhdeksänvuotias eikä voisi mitenkään ottaa vastuulleen naista, jolla oli kolme lasta. Hän sanoi, että kuluneet kaksi kuukautta Annien kanssa olivat olleet hienoa aikaa, mutta tämä tilanne oli hänelle aivan, aivan liikaa. Annie sanoi ymmärtävänsä. Hän ei itkenyt eikä raivonnut Sethille. Hän oli turta. Hän ei sanonut mitään sen jälkeen, kun Seth oli selittänyt tilanteen, ja Seth ajoi hänet hiljaisuuden vallitessa takaisin kotiin. Seth yritti antaa hänelle jäähyväissuukon, mutta hän käänsi päänsä pois ja meni sisälle taloon sanomatta Sethille sanaakaan. Hänellä oli nyt tärkeämpääkin tekemistä, kuten kolmen lapsen kasvattaminen. Heistä oli tullut yhdessä yössä perhe, eikä Seth ollut eikä halunnut olla osa sitä. Annie ei osannut kuvitella, että kukaan mies haluaisi. Hän oli kasvanut aikuiseksi sillä hetkellä, kun kone oli pudonnut maahan.

Yhdeksän kuukauden kuluttua, kouluvuoden lopussa, Annie muutti pesueensa kaupunkiin, vuokrahuoneistoon lähelle asuntoa, johon hän oli juuri ennen sisarensa kuolemaa muuttanut. Uudessa asunnossa oli kolme makuuhuonetta. Hän ilmoitti lapset newyorkilaisiin kouluihin. Lizzie oli täyttänyt silloin kolmeitoista, Ted oli yhdeksän ja Katie kuusi. Siitä saakka kun lapset olivat olleet Annien hoivissa, hän ei ollut tehnyt muuta kuin

rynnännyt töistä lasten luo kotiin. Viikonloppuisin hän kuskasi Katieta balettiin ja Tediä jalkapallo-otteluihin. Lizzietä hän vei shoppailemaan. Hän alkoi käyttää Tediä oikojahammaslääkärillä ja kävi koulun vanhempainilloissa aina, kun ei ollut myöhään töissä. Arkkitehtitoimistossa oli oltu ymmärtäväisiä. Ja koska Magdalena tuurasi häntä kotona, hän sai pidettyä työprojektin sa hallinnassa. Lopulta hän sai jopa ylennyksen ja palkankorotuksen.

Bill ja Jane olivat jättäneet lapset taloudellisesti turvattuun asemaan. Bill oli tehnyt muutamia hyviä sijoituksia, Greenwichin talo oli myyty erittäin hyvään hintaan, samoin Martha's Vineyardissa oleva talo, ja lapsia varten oli ollut vakuutus. Heillä oli taloudellisesti kaikki tarvittava, jos Annie hoitaisi omaisuutta huolellisesti, mutta heillä ei ollut isää eikä äitiä. Heillä oli tati. He olivat kärsivällisiä Annieta kohtaan, kun hän opetteli uutta rooliaan. Alkuun heille kaikille sattui joitain yhteentörmäyksiä ja ikäviä hetkiä, mutta ajan mittaan he kaikki tottuivat kortteihin, jotka kohtalo oli heille jakanut. Ja Magdalena jäi heidän luokseen.

Ajan myötä Annie luotsasi lapset läpi lukion ja ensiromanssien ja auttoi heitä pyrkimään collegeen. Ted oli neljätöistä täytettyään päättänyt, että lähtisi lukemaan lakia. Lizzielle muoti oli pakkomiellet, ja hän halusi toimia jonkin aikaa mallina. Katella oli äitinsä taiteelliset lahjat, mutta toisin kuin muut, hän oli oman tiensä kulkija. Kolmetoistavuotiaana hän otti viikkorahoillaan reiät korviin ja sen jälkeen hankki Annie'n kauhuksi napalävistyksen. Hän värjäsi hiuksensa sinisiksi ja sitten violeteiksi ja hankki kahdeksantoistavuotiaana ranteensa sisäpuolelle yksisarvista esittävän tatuoinnin, jonka ottaminen oli varmasti tehnyt hemmetin kipeää. Hän oli äitinsä tavoin lahjakas taiteilija. Hän pääsi Pratt School of Designiin ja oli erittäin taitava kuvittaja. Hän ei muistuttanut ketään Annie'n koskaan tuntemaa ihmistä. Hän oli pienikokoinen, hurjan itsenäinen ja hyvin rohkea. Hänellä oli vahvat mielipiteet kaikesta, politiikka mukaan luettuna. Hän väitti

vastaan jokaiselle, joka oli eri mieltä hänen kanssaan, eikä pelännyt toimia itsenäisesti. Hän oli ollut hankala teini-iässä, mutta oli lopulta rauhoittunut päästyään collegeen ja muutettuaan sen asuntolaan. Tedillä oli silloin jo oma asunto, ja hän sai collegen jälkeen työpaikan, jossa työskenteli ennen oikeustieteellisessä aloittamista. Liz työskenteli *Ellessä*. Siskonlasten kasvattaminen oli ollut Annielelle elämäntehtävä ja kokopäivätyö. Hänellä ei ollut muuta elämää kuin lasten elämä ja työnsä.

Kolmekymmentäviisivuotiaana Annie oli perustanut oman arkkitehtitoimiston oltuaan sitä ennen yhdeksän vuotta saman firman palveluksessa. Hän rakasti työtään ja piti enemmän asuinrakennusten kuin liikekiinteistöjen suunnittelutöistä, joita oli vuosia tehnyt. Neljässä vuodessa hänen yrityksensä oli löytänyt oman markkinarakonsa. Hän oli yllättynyt siitä, kuinka paljon hän kaipasi lapsia, kun he muuttivat pois. Käsité »tyhjä pesä» sai hänen mielessään uuden merkityksen, ja hän täytti elämässään olevan tyhjiön ihmisten sijaan tekemällä entistä enemmän töitä.

Kolmena ensimmäisenä vuotena lasten tultua Annie ei ollut käynyt yksilläkään treffeillä, ja sen jälkeen hänellä oli ollut muutamia vähäpätöisiä suhteita, mutta ei ikinä yhtään vakavaa. Hänellä ei ollut aikaa sellaiseen. Hänen aikansa meni sisarentyttäristö ja sisarenpojasta huolehtimiseen ja arkkitehtiuran luomiseen. Hänen elämänsä ei mahtunut miestä. Hänen lähin ystävänsä Whitney Coleman motkotti hänelle siitä jatkuvasti. He olivat olleet ystäviä collegesta asti, ja Whitney asui New Jerseyssä, oli naimisissa lääkärin kanssa, ja hänellä oli kolme omaa lasta, jotka olivat nuorempia kuin Janen ja Billin lapset. Hän oli ollut Annien loputon tuki ja turva ja hyvien neuvojen ehtymätön lähde, ja nyt hän halusi vain, että Annie ajattelisi myös itseään. Hän oli ajatellut kaikkia muita kolmetoista vuotta. Aika oli kiitänyt kuin luoti yössä. Alkuvuodet olivat olleet yhtä sumua, mutta sen jälkeen Annie oli nauttinut aidosti lapsista, jotka hän oli saanut kasva-

tettavakseen. Hän oli pitänyt Janelle vannomansa valan, saanut lapset aikuisiksi, ja kaikki kolme pärjäsivät hyvin.

»Entäs nyt?» Whitney kysyi Annielta, kun Kate muutti asuntolaan. »Mitä sinä aiot tehdä itsesi hyväksi?» Se oli kysymys, jota Annie ei ollut esittänyt itselleen kolmeentoista vuoteen.

»Mitä minun muka pitäisi tehdä? Seistä kadunkulmassa ja viheltää miesten perään samalla lailla kuin taksia metsästäessä?» Annie oli kolmekymmentäyhdeksänvuotias, eikä häntä kauhistuttanut olla sinkku. Häntä se ei haitannut. Asiat olivat menneet eri tavalla kuin hän oli suunnitellut, mutta hän oli onnellinen.

Lapset olivat kaikki kunnan ihmisiä, hänen arkkitehtitoimistonsa menestyi, ja hänellä oli enemmän töitä kuin hän pystyi tekemään. Hänellä meni hyvin, ja niin meni lapsillakin. Ted oli pyrkinyt vähän aikaa sitten oikeustieteelliseen ja löytänyt uuden asunnon yhdessä collegeaikaisen ystävänsä kanssa, ja kaksikymmentäviisivuotias Liz oli juuri saanut työpaikan *Voguesta* työskennelyään sitä ennen kolme vuotta *Ellessä*. Jokainen heistä eteni urallaan. Annie oli tehnyt tehtävänsä. Ainut mitä hänellä ei ollut, oli oma elämä, ellei työtä otettu lukuun. Lapset olivat hänen elämänsä, ja hän väitti, että se riitti.

»Tuo on naurettavaa!» Whitney tokaisi suorasukaisesti. »Heran tähden, sinä et ole satavuotias. Ja nyt sinulla ei ole mitään tekosyytä olla seurustelematta – lapset ovat aikuisia.» Whitney oli järjestänyt Annielle useita sokkotreffejä, joista yhdetkään eivät olleet onnistuneet, mutta Annie sanoi, että se ei surettanut häntä.

»Jos minun on tarkoitus tavata joku mies, se tapahtuu kyllä jonnain päivänä», hän sanoi filosofisesti. »Sitä paitsi minä olen nykyisin liian tapoihini piintynyt. Ja haluan viettää lomat ja juhlapyhät lasten kanssa. Mies sotkisi kuviot. Ja se voisi järkyttää lapsia.»

»Etkö sinä halua elämältäsi muuta kuin olla vain tati?» Whitney kysyi surullisena. Hänestä ei ollut reilua, että Annie oli uhraannut oman elämänsä sisarensa lasten vuoksi, mutta se ei näyttänyt haittaavan Annieta, joka oli tyytyväinen nykytilanteeseen.

Whitneyyn oman biologisen kellon patterit olivat loppuneet hiljaa vuosia sitten. Hänellä oli kolme lasta, joita hän rakasti, eikä hän halunnut lisää lapsia.

»Minä olen onnellinen», Annie vakuutti Whitneylle, ja siltä hän näytti. Naiset tapasivat lounaan merkeissä silloin, kun Whitney tuli kaupunkiin, tavallisesti shoppailemaan. Sen jälkeen kun lapset olivat lähteneet kotoa, Annie meni silloin tällöin viikonlopuksi New Jerseyyn, mutta useimmiten hänellä oli viikonloppuisin niin paljon töitä, että hän ei mennyt minnekään. Hänen työnsä jälki oli kaunista. Upper East Sidessa oli useita komeita kaupunkitaloja, joiden saneerauksen hän oli suunnitellut, vaikuttavia kattohuoneistoja ja useita komeita kiinteistöjä Hamptonsissa ja yksi Bronxvillessä. Hän oli myös muuttanut lukuisia perinteisiä kivitaloja asiakkailleen toimistotiloiksi. Hänen yrityksensä kukoisti ja jatkoi kasvuaan. Hän oli juuri kieltäytynyt yhdestä työstä Los Angelesissa ja toisesta Lontoossa, koska sanoi, ettei hänellä ollut aikaa matkustaa. New Yorkissa työskentely riitti hänelle. Hän oli pohjimmiltaan tyytyväinen elämäänsä, ja se näkyi. Hän oli tehnyt juuri niin kuin oli halunnut ja tehnyt sen minkä oli luvannut. Hän oli saattanut siskonlapsensa lapsista nuoriksi aikuisiksi eikä ollut yhtään pahoillaan uhrauksista, jotka oli joutunut tekemään. Neljäkymmenen kahden vuoden ikään päästyään Annie oli yksi New Yorkin menestyksekkäimmistä arkkitehteistä, ja hänestä oli ihana työskennellä omillaan.

Oli kiitospäivää edeltävän päivän hyytävän kylmä aamu, kun Annie kulki hänet kaksi kuukautta aiemmin palkanneen pariskunnan kanssa East 69th Streetillä sijaitsevan kaupunkitalon läpi, jonka sisätaloja oli purettu. Talo oli parille valtava investointi, ja he halusivat Annien muuttavan sen näyttäväksi kodiksi. Tilaa oli vaikea hahmottaa, kun he harppoivat lukuisista työmiesten purkamista seinistä syntyneiden jätekasojen yli. Annien oli tar-

koitus selittää pariskunnalle vastikään laajennetun olohuoneen ja ruokailuhuoneen oikeat mitat ja näyttää, mistä suuri portaikko lähtisi. Hänellä oli ainutlaatuinen kyky yhdistää vanhaa ja modernia tyyliä ja saada lopputulos näyttämään sekä avantgardistiselta että lämpimältä, vaikka juuri nyt lopputulosta oli vaikea kuvitella.

Mies kyseli Annielta kovasti kuluista, ja hänen vaimonsa katselevana kaaosta, jonka vallassa talo nyt oli. Annie oli luvannut, että remontti olisi valmis vuoden kuluttua.

»Uskotko todella, että pääsemme muuttamaan tänne ensi syksynä?» Alicia Ebersohl kysyi hermostuneena.

»Rakennusurakoitsija on todella hyvä. En ole joutunut pettymään häneen vielä kertaakaan», Annie sanoi ystävällisesti hymyillen. Hän näytti tyynen rauhalliselta astuessaan lattiapalkkien yli. Hänellä oli yllään harmaat suorat housut, tyylikkäästään mustat nahkasaappaat ja paksu takki, jossa oli turkisreunainen huppu. Hän näytti yhä huomattavasti ikäistään nuoremmalta.

»Urakoitsijan hinta varmaan tuplaantuu. Minulla ei ollut aavistustakaan, että rakenteita on tarkoitus purkaa näin paljon», Harry Ebersohl totesi kauhastuneena.

»Me teemme vain tilaa. Te tarvitsette näitä seiniä taideteoksianne varten.» Annie oli tehnyt tiivistä yhteistyötä pariskunnan sisustussuunnittelijan kanssa, ja kaikki oli hallinnassa. »Kolmen kuukauden kuluttua talon kauneus alkaa näkyä.»

»Toivotaan niin», Alicia sanoi vaimeasti, mutta ei näyttänyt enää kovin varmalta. He olivat ihastuneet ystäviensä taloon, joka oli Annien suunnittelema, ja olivat anelleet Annieta ottamaan tämän työn, ja nähtyään talon Annie ei ollut pystynyt kieltäytymään, vaikka hänellä oli muutenkin liikaa töitä. »Toivottavasti emme tehneet virhettä tämän talon suhteen», Alicia sanoi, ja hänen miehensä pudisti epätoivoisena päätään.

»Nyt on vähän liian myöhäistä sanoa noin», Harry murautti, kun he palasivat alakertaan ja lähtivät ulko-ovelle. He avasivat

Kuinka päästää irti lapsista ja löytää oma onni?

Nuori, perheetön arkkitehti Annie Ferguson otti urheasti luokseen onnettomuudessa kuolleen sisarensa lapset ja kasvatti heidät. Lämmin perheyhteys on säilynyt, ja nyt jo aikuiseksi ehtineet lapset – muotitoimittaja Lizzie, lakia opiskeleva Ted ja taidekoulua käyvä Katie – kokoontuvat juhlapyhiksi Annien luo. Jokaisella on omat ongelmansa, ja Annie kantaa yhä huolta pesueestaan. Kuinka kummassa lapset selviytyvät, kun vastaan tulee sitoutumiskammoa, rakastuneita opettajia ja poikaystäviä toisesta kulttuurista? Entä Annie itse? Pitäisikö antaa lasten lentää omilla siivillään? Rohkenisiko aloittaa uuden elämän vielä nelikymppisenä?

#kirja

WWW.KIRJA.FI

84.2

ISBN 978-951-0-40281-8

